

Пять години има, отъ катъ започенъ
съ мене да ся бори тѣжъ любовна страсть,
Докѣтъ мя привуди, като лудъ да ходѣ,
и тѣй да живѣж все подъ нейнѣ власть.

Имашъ чюднѣ хубость, и голѣмѣ хытрость,
не съмъ виждалъ другѣ таквѣжи звѣздѣ,
Хубавѣ, прѣкраснѣ, дѣвойкѣ прѣльстнѣ.
не вѣрвамъ да има друга на свѣта.

Отъ сръдце въздышамъ, и за тебе пытамъ,
кога щѣ ти видѣж красно-то лице,
Нощемъ тя сънувамъ, и тя споманувамъ
ето че владѣешь на мой-то сръдце.

Много ти ся молиж, ахъ любезна моя !
вѣрно да мя любишь както и азъ тебѣ.
Часто да ми пишишь да мя не забравяшь,
че умирамъ скоро отъ жалбѣ за тебѣ.

И до нѣкой вѣрмя, катъ чуешъ за мене,
че мож-тѣ младость прѣсѣче иж смръть
Ела ми на гроба, да помолишь Бога
за мене злочястень, да ми легка прѣсть.

И ако да искашь на гробъ да извикашь :
„ за тебѣ мило либе, отъ жалость горѣж. “
Отъ гробъ щѣ искочѣж, на гробнѣ-тѣ плочѣж,
само да тя видѣж и пакъ да умрѣж.
(отъ Пѣснопойкѣ-тѣ)